

OKTOBER V RUSKI LIRIKI

ODA REVOLUCIJI

Vladimir Vladimirovič Majakovski

(1893—1930)

Tebi,
izžvižgana,
zasmehovana,
tebi,
izražena v zmerjanju bajonetov
iznad vseh psovk
kličem zavzeto
ode praznično
»O!«
O, ti živalska!
O, ti otroška!
O, ti brez vrednosti!
O, ti velika!
Kakšno ime še imaš, da kličem te z njim?
Kam se obrneš, kam se podaš, dvolika?
V gradenj skladnost,
na kup ruševin?
Strojniku,
ovitemu s prahom premoga,
rudarju, prebijajočemu sloje rud,
kadiš,
kadiš spoštljivo in stroga
slaviš človekov trud.
A jutri,
ko Vasilij Blaženi
škarnice svojih cerkvic bo vzpenjal
jalovo kvišku, molédoval milosti,
tvoje šest palcev dolge toponose cevi
raznesejo tisoč let Kremlja.
»Slava«,
v predsmrtni vožnji hropeča,
pušča s sirenami žvižg pridušen.
In ti pošlješ mornarje
na ladjo tonečo,

tja,
kjer mijavka
maček zgubljen.
A potlej!
Vpitje pijane drhali.
Važno zavihani proslavljeni brki.
In pred kopiti tvojih pušk admirali
bežijo v Helsínki
s sklonjeno glavo, sivi in mrki.
Včerajšnje rane ližeš zavzeta,
a znova vidim: spet si okrvavljèna.
Tebi malomeščansko
— o bodi trikrat prekleta! —
in še moje
pesnikovo
— o štirikrat slava ti, blagoslovljena!

1918

ODRASTEL V DNEH SEM

Valerij Jakovljevič Brjusov
(1875—1924)

Odrastel v dneh sem gluhe tëme,
ko je ves svet bil nem in tih,
ko je bilo življenje breme
in sluhu nepotreben stih.

A motno slišal sem bučanje
v prepadih kakor daljni grom,
kopit železnih topotanje
in večnega ledu razlom.

In sem ugibal: mi bo dano
uzreti novih dni lazur,
zadihati s svobodo samo,
z nevihtami pomladnih ur.

Štel dni sem, vrsto desetletij,
strmel, kako je padal plen.
Pred mano v rdeči luči sveti
se Cusima in z njo Mukden.